

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 126.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001243808/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

VI

At Martins Tungsindighed vilde tage meget af Glansen bort for ham, ved at være kommen i Lag med disse venlige og rige og fornemme Folk, det kunde jo ikke undre ham. — Men der var noget, som han ikke havde tænkt paa, og som alligevel voldte ham megen Ubehagelighed, det var den Vanskelighed, han havde, ved at færdes imellem dem paa den Maade, som de nu vel var vant til og fandt passende. Han havde aldrig før tænkt sig, at der kunde være saa megen Forskjel paa Menneskers Væsen og Manerer. — Fru Ursula sagde det selv til ham, saasnart der var noget af den Slags i Vejen, f. Ex. ved Bordet. Der var det vel i det hele vanskeligst at begaa sig. Der var især det, at saasnart man havde vadsket sine Hænder til Maaltidet, saa maatte man ikke komme til Ansigtet eller Haaret med Fingrene, — for saa var det ikke pænt at røre ved Kjødet eller andre Spisevarer paa Bordet med de Fingre, — Gaffer kjendte man ikke den Gang. — Fru Ursula var altid venlig, naar hun rettede saadant noget hos ham, — hun sagde ogsaa, at hun kjendte det saa godt, for hun havde haft to fattige Drengene fra Trebonii Skole i Huset kort før ham. Men Martin kunde mærke, at hendes Mand blev ilde tilpas, naar han gjorde den Slags Smaafejl ved Bordet.

Og selv om han nu havde faaet smukke, gode Klæder af Fru Ursula — og det havde han — saa var der alligevel saa mange andre Maader at holde sig ordentlig og pæn paa, som aldrig var faldet ham ind før, og som Fru Ursula maatte lære ham; og han vilde saa forfærdelig gjerne undgaa den Slags Formaninger, for hjemme i Mansfeld var hans Forældre virkelig anset for at være usædvanlig ordentlige Folk, og hans Moder holdt en Renlig-

hed i Huset, — naar hun blot kunde for de Smaa, — som var helt berømt.

Alle disse Vanskeligheder voldte jo, at han stadig ligesom maatte være paa sin Post, og det tog da en Del af Glansen fra hans nye Lykke; men det gjorde paa den anden Side, at han bedre kunde holde de tunge Tanker nede og leve paa den sædvanlige Foreløbighed — med Hensyn til de vigtigere Spørgsmaal.

Alt, hvad der kunde give ham Besked om, hvordan hans Stilling i Huset egentlig var, lagde han nøje Mærke til, forat han ikke skulde tage fejl, — men ogsaa ofte uden bestemt Hensigt. — Fru Ursula var nu altsaa vant til at have slige fattige Drengene i Huset, — eller hun havde i hvert Fald haft det før, tænkte han, saa det var ingen saadan usædvanlig Udmærkelse, at han fik Kosten der, — ihvor stor en Lykke det var for ham, og ihvor meget han havde Aarsag til at takke. Og han var begribeligvis ikke regnet lige med andre Gjæster, der kom i Huset: som nu den Gang den unge Jomfru Ursula traadte ind i Stuen, den allerførste Dag, — hun hilste jo ikke paa ham, og Husfruen sagde hellerikke noget om ham til hende.

Men der kunde jo følge saa meget andet af den Stilling, som han ikke agtede paa, og hvor han saa kunde tage fejl.

Det var for Resten underligt, tænkte han sommetider: Jomfru Ursula vidste rimeligvis ikke det mindste om ham, vidste ikke, at han stadig kom der i Huset, — — skjønt det vilde da ogsaa være hende helt ligegyldigt, om hun vidste det. Hun havde ikke været der siden den første Dag. — Hun havde derimod to Brødre, Christian og Moriz, lidt ældre end han og lidt ældre end deres Søster, de havde været der et Par Gange. — Deres Fader hed Schalbe og var jo en Broder til Fru Ursula her. Christian og Moriz havde ogsaa gaaet i Trebonii Skole, men de skulde ikke læse mere; de skulde være Handelsmænd ligesom deres Fader. Schalbes boede heroppe lige ved Foden af Bjærgen i Franciskaner-Klostret; det var nok saadan en Slags Æresbolig, fordi de havde skjænket Klostret saa uhyre meget. — Christian og Moriz roste for Resten Martin for hans Lærdom i Latinen; de syntes, han kunde lige saa meget nu, som de kunde, da de gik ud af Skolen. De brød dem eilers sletikke om Lærdommen, det var underligt, — undtagen om alle disse tyske Sange, som Magister Wigand